

valget, for så kunne det måske være, at han fandt ud af, hvordan det fungerer.

Om EU-sammenhængen vil jeg bare sige til hr. Thulesen Dahl, at jeg er modstander af, at man skubber noget som helst af hensyn til EU-afstemninger, for jeg mener faktisk, at EU godt kan tåle den kamp; det er min prioritering af EU.

Men jeg har ikke noget grundlag for specielt at fordømme regeringen i det spørgsmål, og jeg kan sige til hr. Thulesen Dahl, at skabe den myte i dag – og det er jo det, det hele drejer sig om, kan man godt mærke: at starte en myte om, at de etablerede ja-politikere nu vil luske rundt i Folketinget og lægge alle de fæle beslutninger til side indtil efter den 28. maj, og så, når vi skal have nogle ekstra mødedage herinde, rigtig vise befolkningen alt det onde, de vil lave – at skabe den myte skal Dansk Folkeparti altså ikke slippe afsted med. Det er nemlig ikke rigtigt. Sådan arbejdes der ikke herinde.

Og derfor mener jeg faktisk ikke, at det er noget, der kan bruges fremadrettet i en diskussion om, hvordan tingene vil fungere op til den 28. maj.

Formanden:

Hr. Kristian Thulesen Dahl har bedt om endnu en kort bemærkning – nå, det er som ordfører, gudskelov, værsgo!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Men jeg vil alligevel gerne starte mit ordførerindlæg med at kommentere nogle af de sidste ting, vi har været inde på, for det er selvfølgelig et vigtigt spørgsmål for Dansk Folkeparti:

Den 28. maj skal vi have en folkeafstemning om Amsterdamtraktaten, og som hr. Peter Duetoft ganske rigtigt har været inde på, har vi i Dansk Folkeparti den opfattelse, at man både fra de forenede ja-partiers og fra regeringens side spekulerer i, hvordan man kan stille sig bedst muligt for at få det ja og for at undgå en diskussion, der eventuelt kan medføre, at der er flere i den danske befolkning, der vil stemme nej.

Og når vi mener at have belæg for den utryghed, som jeg her giver udtryk for, er det naturligvis blandt andet – ikke alene, men blandt andet – fordi vi kan læse ud af undersøgelseskommissionens beretning vedrørende den færøske banksag, at man i den periode, hvor banksagen flourer, specielt i foråret 1993, gentagne gange advarer imod at lave en løsningsmodel,

træffe en beslutning og orientere Folketinget eller Folketingets Finansudvalg, fordi man er bange for, at det – som det skrives flere steder – vil skabe »støj« forud for folkeafstemningen den 18. maj 1993.

Jeg må sige, at jeg har selv haft svært ved at finde koblingen mellem den færøske banksag og EU-folkeafstemningen, men jeg kan bare konstatere, at der i foråret 1993 altså er en regering, som af hensyn til folkeafstemningen spekulerer i at undgå en offentlig debat om enkelte dele af denne sag.

Det er der nogle der ikke vil se, men dem, der vil se det, kan jeg henvise til mange steder i rapporten, f.eks. side 980, hvor der refereres til en telefonsamtale mellem Peter Sylvest Larsen, Jørgen Ovi og Kjeld Røhl den 6. april 1993, og hvor der står:

»Det var nu regeringens opfattelse, at myndighederne måtte finde en løsning, men således at der ikke opstår »støj« før den 18. maj. Problemerne skulle derfor trækkes til mødet i slutningen af maj.«

Og jeg vil også gerne citere fra et andet sted i referatet af telefonsamtalen af 22. april 1993 mellem finansministeren og Eigil Mølgaard, end jeg gjorde før, for lidt længere nede på side 1008 end det, som jeg for et øjeblik siden citerede for hr. Peter Duetoft, står der:

»Finansministeren har drøftet Føroya Bankis situation med direktør Erik Hoffmeyer, Danmarks Nationalbank. Hoffmeyer skulle være villig til at yde likviditetsstøtte til banken, men kun mod en statslig garanti.«

Og så kommer det:

»Dette er finansministeren villig til at give, men på grund af problemerne med at gå i Finansudvalget vil garantien kun blive mundtlig.«

Og så skriver Mølgaard i parentes: »(Senere nærmere defineret som et tilsagn fra regeringen om, at man efter den 18. maj kan opnå den fornødne politiske tilslutning).«

Og man kan tage talrige andre steder i rapporten, men det skal jeg ikke trætte medlemmerne med, for de fleste har jo ganske givet selv været den igennem. Men alle, der blot har skimmet denne beretning, vil jo vide, at det, som jeg står her og siger, er rigtigt, nemlig at man har spekuleret i, hvornår man skulle orientere Folketingets Finansudvalg, Folketinget i øvrigt og offentligheden om dele af disse ting.

Ikke så meget af hensyn til at undgå panik på Færøerne – for det var da en legitim årsag at